

Lovgivning. Der var 2 Lovdata, som han i saa Henseende anførte, nemlig: dels Loven om Kirkeskøn af 19de Febr. 1861 og dels en Bestemmelse, der er optagen i Finantsloven af samme Dato § 10. Hvad nu Bestemmelsen i Loven om Kirkeskøn angaaer, skal jeg tillade mig at gjøre det ærede Thing bekendt med Indholdet af den Paragraf i samme, nemlig § 34, hvori den ærede Minister har troet at finde et Beviis for Rigtigheden af sin Mening. Denne Paragraf lyder saaledes: „For at sætte en Kirke, der eier sig selv, istand til at opfylde de den efter danske Lov 2—22—64 paahvilende Forpligtelser, der udvides til at paahvile alle Kirker, som eie sig selv, og til, naaet Stiftsgrændsen, at gjælde med Hensyn til alle saadanne Kirker i Kongeriget, er Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet bemyndiget til at bestemme, at dens Udgifter ikke maae overstige, hvad der efter et af Kirkebestyrelsen affattet og af Ministeriet approberet aarligt Budget er fastsat som fuldkommen tilstrækkeligt. Ved Affattelsen af Budgettet tages fornødent Hensyn til det sidst affholdte Syn.“ Det ærede Thing vil see, at der her aldeles ikke er Tale om nogen Ophævelse eller Forandring af det i Lovens 2—22—64, hvorpaa det her kommer an. Det hedder tværtimod: „At sætte en Kirke istand til at opfylde de den efter Danske Lovs 2—22—64 paahvilende Forpligtelser“, og Lovens 2—22—64 omtales altsaa ligefrem som bestaaende uforandret. Dersom den ærede Minister troer, at han kan ulede, at Lovens 2—22—64 ved denne Bestemmelse er blevet forandret, deraf, at der i Slutningen af Paragrafen bestemmes, at der skal indsendes Budgetter til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, da troer jeg, at den ærede Minister her feiler. Denne Bestemmelse om Budgettets Indsendelse til Ministeriet medfører ikke med Nødvendighed en saadan Forandring i Lovens 2—22—64, at Ministeriet derefter maatte anses bemyndiget til at give Gaver. Denne Bestemmelse kan ligesaa godt være truffen for at sætte Ministeriet istand til i et større Omfang, end det maaskee hidtil var fæet, at benytte de formuende Kirkers Midler til deraf at give Laan og Forstrækninger, men heller ikke videre. I det Lovbudet aldeles ikke omtaler nogen anden

Hensigt end den at sætte de Kirker, der eie sig selv, istand til at fyldestgjøre de dem efter Lovens 2—22—64 paahvilende Forpligtelser, hvilke — jeg gjentager det — kun gaae ud paa Laan og Forstrækninger, saa kan deraf paa ingen Maade uledes, at Lovens 2—22—64 skulde være forandret saaledes, at den ogsaa skulde bemyndige Ministeriet til at give Gaver.

Ikke bedre eller mere betydningsfuldt er det Argument, som den ærede Minister ulede af Finantsloven af 19de Februar 1861 § 10, ja, jeg tør sige, at det er endnu mindre vægtigt end det Argument, som han hentede fra Loven om Kirkeskøn. I denne Paragraf i Finantsloven siges det, at Statskassen skal give et Bidrag til en Hovedreparation af Maribo Kirke af 5,000 Rd., og saa tilføies der: at Omkostningerne herved isvrigt ville blive dækkede ved Laan, der sørentes og afdrages, dels af Kommunen, dels ved Hjælp fra nogle mere formuende Kirker i Stiftet i Henhold til danske Lovs 2—22—64. Andet staaer der ikke. Der kan nu for det Første ikke være Tale om at hæve bestaaende Love ved Finantsloven, som kun er en eetaarig Lov, hvorefter følger, at naar den ophører, og dens Bestemmelser ikke gjentages, træde de gamle ved dem ophævede Bestemmelser i Kraft igjen, og der er derhos ikke engang Tale om, at den Hjælp, der efter denne § skal haves fra nogle mere formuende Kirker, skal være en Gave; det er der slet ikke Tale om. Det er meget muligt, at dette er den ærede Ministers Mening, men det sees ikke af Loven, og det sees endnu mindre, om de mere formuende Kirker ikke muligt have givet deres Samtykke; altsaa kan den lovgivende Magt, som den ærede Minister i sit Foredrag sagde har sanktioneret denne Forandring, ikke siges at have gjort dette, da den ikke har vidst, under hvilke Betingelser Laanene eller Forstrækningerne ved denne Leilighed ere givne af de mere formuende Kirker. Naar den ærede Minister til disse to Argumenter fra den nyere Tids Lovgivning knytter det, at han udtrykkelig har udtalt, at Meningen med disse Bestemmelser, navnlig med Bestemmelsen i Loven om Kirkeskøn af 19de Februar f. A., netop var at sætte ham istand til endogaa ved Gaver og uden at spørge de vedkommende Kirkers nærmeste Be-